

Tuntematon

Haudankaivaja

Dorothea T.T.W. Love

Tuntematon

Haudankaivaja

Dorothea T.T.W. Love

© 2025 Dorothea T.T.W. Love

Kaikki oikeudet pidätetään.

Julkaisuvuosi: 2025

ISBN: 978-952-80-9856-0

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

Kannen kuva/ suunnittelu: Valo Kuitunen /100Stories

Julkaisija: 100Stories

Olen tarina
tuntematon ja tyhjä
miten syvällä minä voinkaan kulkea

Dorothea J.J.W.^o Love

Lukijalta

Tämä ei ole sankaritarina, vaan hidas avautuminen.

Tuntematon-trilogian osa *Haudankaivaja* on tunnustuksellinen, runollinen ja kokeellinen romaani toivosta, kivusta, kehollisuudesta ja näkyväksi tulemisen kaipuusta.

Teksti on poikkeuksellisen voimakas, moniääninen ja runollinen. Sisäinen dialogi ja minuuden kerroksellisuus on toteutettu rohkeasti ja poikkeuksellisella taidolla. Haudankaivaja-hahmo toimii hienona metaforana psyykkiselle selviytyjälle. Teksti liikkuu sujuvasti ajallisesti ja psykologisesti, unenomaisen ja dokumentaarisen välillä. Visuaalisuus, erityisesti valokuvien ja kehon kuvaamisen kautta, on poikkeuksellisen elävää.

Tunnistan tässä merkittävän inhimillisen ja kognitiivisen ilmiön: rationaalisen ajattelun rajallisuuden eksistentiaalisten ja emotionaalisten kokemusten edessä.

Liällinen pohdinta – erityisesti itsereflektiivinen ja introspektiivinen ajattelu – voi johtaa kognitiiviseen ylikuormitukseen, tunneperäisiin oikosulkuihin ja lopulta lamaanukseen.

Toimintaan siirtyminen – kuten lapioiminen – on perinteisesti ja terapeutisesti tehokas vastalääke. Fyysinen liike, ankkuroiden kehon nykyhetkeen, ohittaa aivojen tavanomaiset hermoverkot. Tämä tuo mukanaan läsnäolon kokemuksen, jota ei voi järkeillä – se täytyy kokea.

Kun kirjan *Haudankaivaja* toteaa: "Eikä pelkkä järki ja järkeily, omasta mielestäni, riitä asioiden ymmärtämiseen," hän osuu eksistentialismin ytimeen. Eksistentiaalinen ymmärrys syntyy vasta, kun ihminen asettuu maailmaan kehollisena, tuntevana ja toimivana olentona – ei pelkästään ajattelevana.

Kirjassa *Haudankaivajan paradoksi* on erityisen terävä metafora – syvemmät totuudet paljastuvat, kun uskallamme kohdata raskaat ja pelottavat asiat – kuten kuoleman, muiston tai menneisyyden – sillä ne ovat avain minuuteen.

Lopullinen ymmärrys edellyttää tunnetta, kokemusta ja kehollista läsnäoloa – ei pelkkää päättelyä. Todellinen ratkaisu syntyy useimmiten, kun ihminen ei enää yritä ratkaista, vaan elää läpi tilanteen kaikilla tasoilla.

Elämä on – ja juuri siksi se ei ole loogisesti ratkaistavissa. Se on koettavissa, ei hallittavissa.

Teoksen moniulotteinen rakenne ja moniäänisyys haastavat lukijan pysähtymään, tunnustelemaan ja oivaltamaan. Kirja liikkuu minuuden kerroksissa – yksittäisten minuuksien sisäisissä maailmoissa – mutta myös ihmisen suhteessa ympäröivään todellisuuteen: yhteiskuntaan, kulttuuriin ja globaaleihin ilmiöihin.

Siksi on tärkeää antaa tekstin puhua omillaan, ilman ennakkoodotuksia – avoimin mielin, tosissaan, mutta myös pilke silmäkulmassa.

Kirjan erittäin vahva emotionaalinen lataus ja teemat resonoivat monenlaisten lukijoiden kanssa.

Tätä kirjaa ei voi vain lukea, tämä kirja täytyy kokea.

Helsinki, maaliskuu 2025

– *Pale Kuitunen*

Sanallinen psykogeografi

Dissosiativisen identiteetin dramaturginen sihteeri

Lukijalle

Tämä kirja ei ole tavallinen tarina, eikä sitä ole tarkoitettu luettavaksi yhdeltä istumalta. Se kutsuu sinut kulkemaan hiljaisella polulla, jossa sanat ovat harvassa ja kokemukset syviä.

Lupaa itsellesi, että voit lukea sitä omaan tahtiisi – pysähtyä, hengittää ja antaa luetun hengittää sinun sisälläsi. Joskus on tarpeen laittaa kirja hetkeksi syrjään ja palata siihen myöhemmin, jolloin mieli ja sydän ovat valmiimpia vastaanottamaan sen, mitä teos haluaa kertoa.

Tämä on matka, jossa et ole yksin. Kulje sitä omilla ehdoillasi, lempeydellä itseäsi kohtaan.

Dorothea J.F.W. Leve

Tässä teoksessa todellisuus ja mielikuviutus kietoutuvat toisiinsa niin tiiviisti, ettei niitä voi erottaa selkeästi. Vaikka henkilöt ja tapahtumat ovat fiktiivisiä, niissä saattaa tunnistaa ihmiskokemuksen syviä kerrostumia. Kirjoitus on syntynyt muistojen, tulkintojen ja kirjallisen vapauden leikkauspisteessä.

Maailmalla vallitsee sulkutila.

Korona-aallot vyöryvät yli mantereiden.

Ihmiset pakenevat. He lukittautuvat koteihinsa. Salaliittoteorioita, protesteja, mielenosoituksia. Rajat suljetaan, kauppojen hyllyt tyhjennetään. Terveelliset elämäntavat ovat menneen talven lumia. Lomille ei tahdo kukaan. Eikä pääsisikään. Baari-illat olisivat vain ajanhukkaa, karaokesta tulee hengenvaarallinen harrastus. Kaikenlaisesta juhlimisesta, so last season.

Etsitään syyllistä, syytä ja suojaa. Ihmisiä kuolee, ihmisiä taistelee, ihmisiä toipuu. Kaikki pesevät käsiään, liottavat desinfiointi aineessa, turvautuvat muovihanskoihin, turvahaalareihin.

Alkaa globaalit naamiaiset. Ihmiset laulavat ja tanssivat parvekkeilla. Asetellaan nallet ikkunoihin. Peukutetaan Facebookissa. Valittaa saa sydämensä kyllyydestä. Yskiä, tai niistää ei saa.

Stay home, stay healthy. Ainoa paikka, jossa olemme turvassa, on oma koti. Koti, jossa mieluiten asut yksin. Tilaat ruokatarvikkeet suoraan ovellesi. Muistat paketteja purkaessa käsihygienian ja kasvosuojuksen. Varmuuden vuoksi, kannattaa kotieläintenkin seurassa pitää hengityssuojainta. Pitää pissa, ja kakkalenkkit lyhyinä välttämällä ihmiskontakteja.

Naiselle, ihmiselle, minuudelle, joka istahtaa kirjoituskoneensa ääreen, korona on mahdollisuus. Hänen elämänsä on ollut täynnä mahdollisuuksia. Hän on totisesti elänyt, kuin viimeistä päivää. Vihdoin aikaa, jolloin ei tarvitse lähteä minnekään. Ei keksii tekosyytä. Ei selitellä. Ei paeta. Ei alistua.

Vihdoin vallitsee tasa-arvo. Kaikkia koskevat rajoitukset. Ulkonäkö, maskin alla, on sivuseikka. Hymyile, tai irvistä, vain sinä tiedät, mitä maskisi takana tapahtuu.

Muistatko vielä ajan ennen koronaa?

Ennen rajoituksia, eristystä, pelkoa, kauhua, lamaannusta, kuolemaa ja naamiohuveja? Tuo aika ei koskaan enää palaa. Muistatko?

Nainen, ihminen, minuus, muistaa. Käsi kiertää tyhjän paperiarkin koneeseen. Sormet näppäilevät. Mieli etsii sopivaa aloitusta:

Minä muistan...Et ehkä usko, mitä sinulle kerron, mutta se kaikki tapahtui minulle...

*ovi, jonka aukaisen, on ihmeellinen
 nyt se on auki edessäni
 seison sen kynnyksellä
 katson taakseni
 näen ovien rivin
 satoja ovia, jotka olen aukaissut ja sulkenut
 toiset ovet olen naulannut umpeen
 hitsannut kiinni rautakarmeihin
 toisia potkinut, nyrkein takonut
 toisista ovista, minut on väkisin sisään kiskottu
 useiden ovien takana olen itkenyt,
 yksin
 riistettynä ja nyljettynä
 sydänjuuret raiskattuina
 jotkut ovet täytyy sulkea, jotta voi aukaista uuden oven
 oven tulevaan
 muutoin vetää jokaisesta ovesta niin,
 että ne paukahtelevat kiinni tai sepposen selälleen
 ja voi olla, että nudesta ovesta tuleva tuulenpuuska*

työntäisi minut takaisin vanhan oven eteen,
 siitä sisään ja sulkeutuisi iäksi
 on siis tarkistettava huolella, että jo kuljetut ovet ovat kiinni
 käytävä sulkemassa vielä suurin ovi
 jonka takana on menneisyyden maailma
 ajatusmallit, asenteet, tottumukset, odotukset, vaatimukset
 tuo ovi on suuri ja painava
 paksusta puusta kaiverrettu, erilaisin merkein ja symbolein kirjailtu ja
 tabrittu
 pelkään yhä,
 etten millään jaksakaan noin suurta ovea työntää kiinni
 olenhan niin usein sen edessä ja kynnyksellä seissyt ja yrittänyt
 nyt melkein kaubistunut, kun se sulkeutuu pienellä sormen
 näpötytyksellä, hipaisulla
 Katselen undesta ovesta sisälle,
 harppaan rohkein askelin kynnyksen yli
 tyhjää, vaaleaa, pehmeää
 tässä on hyvä olla, väsyttää
 siis lepää, kuuluu sisältäni
 ei ole kiire mihinkään, olet turvassa,
 rakkaudellisesti tervetullut
 laske taakka harteiltasi, murheet, huolet
 levähdä hetki
 lupaan,
 että olet vielä täällä, vaikka silmäsi hetkeksi suljet,
 itsesi kadotat

siis lepää lapseni... on matkasi ollut pitkä
Näen edessäni vibertävän nurmen, tunnen auringon lämmön
laskaudun nurmelle, suljen silmäni
lämmön tuulen vire ja nenänpäätä hivelevä auringonsäde tuudittavat
minut uneen
unohdukseen
muistojen virran yli
opin elämän nusia pelejä,
mutta en muista pelaamisesta mitään
kunnes eräänä päivänä,
olen pelannut viimeisen pelini
viimeinenkin pelinappula on hävitty.
minä olen poissa

Dorothea T.T.W. Leve

Haudankaivajan aika

Haudankaivaja? Mikä on haudankaivaja? Minäkö? Minä, haudankaivaja? Niin tai näin. Olen jotain, miksi en siis vaikkapa; haudankaivaja.

Koska en tiedä, kuka minä olen. Kerron tämän tarinan itselleni, sanoitan sen minuuksilleni. Kerron tämän sinulle – sinulle, joka olet ehkä minä, ehkä joku muu.

Kerron täältä haudan takaa, haudan äärellä, hautaa kaivaessani, haudassa maatessani; miten on mahdollista, että Ada ja Adora elivät? Että he pysyivät elossa, kaiken sen jälkeen? Kaiken sen jälkeen mitä he kohtasivat. Kohtasivat yhä uudelleen ja uudelleen.

Miksi? Miksi he olivat elossa? Olivatko he? Keitä he olivat? Adora, Ada? Minne he menivät? Mistä he tulivat? Minne katosivat?

Muistan sen ajan. Pimeyden.

Kuinka se laskeutui. Muistan sen. Muistan metsän. Tumman metsän. Mustanpuhuvan metsän. Sumua, kosteutta, puunrunkoja.

Märkiä, tallottuja lehtiä maassa, liukkaita. Puiden juuret polulla. Kaikki mustaa. Kallio. Alaspäin vievä kallio, sen liukkaus.

Jalat. Jalat, jotka askelsivat kalliota alaspäin. Pelkät jalat. Sen minä näin. Pelkät jalat, mitkä askelsivat mustaa metsää.

Oivallus. Oivalsin, tunnistin, tiedostin tuon tyhjyyden. Minä, haudankaivaja, jolle musta multa on ystäväistä parhain. Minä, haudankaivaja, joka petaan ihmiselle sen viimeisen leposijan, six feet under. Kuuden jalan syvyyteen.

Mikä se oli, mikä kuljetti noita jalkoja? Ei ollut ihmistä. Ei, ei ihmistä, vain jalat. Eteenpäin, eteenpäin, nuo jalat.

Metsäänkö hukkuivat? Sinnekö eksyivät, Ada ja Adora? Sieltäkö nuo jalat, nuo jalkatko, heitä sieltä etsivät? Pimeässä metsässä. Ei. Ei pimeässä. Hämärässä. Juuri ennen loppu syksyn auringonlaskua.

Näin nuo jalat, ja oivalsin, että nuo jalat tarvitsevat kehon, ruumiin. Torson edes? Ne ovat kadottaneet kaiken. Ihmisyyden, ihmisensä. Jalat ilman kehoa, ilman ihmistä. Niin minä sen näin. Ja niin rupesin seuraamaan noita jalkoja.

Seurasin niitä kuukausia, noita jalkoja metsässä. Nuo jalat, sängyllä lepäämässä. Nuo jalat laahustamassa keittiöön. Nuo jalat. Maanpäällä, ei kuuden jalan syvyydessä.

Haudankaivajana olen saanut korvamadon;” maasta olet sinä tullut ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman.”

Se soi, soi ja soi korvakäytävässä. Tähyilin taivaalle. Arvelin ruumiin maasta nousseen.

Jospa ruumiin nielaisi musta aukko, aika-avaruuden massakeskittymä, reikä aika-avaruudessa? Jos se, tuo ruumis, oli ajautunut tapahtumahorisonttiin? Tuolle mustaa aukkoa ympäröivälle rajalle, jonka takaa pakeneminen ja paluu on mahdotonta.

Muistelin Einsteinin kaivelleen madonreikiä, pähkäilleen, että teoriassa, voisi yhtä hyvin olla myös valkoinen aukko aika-avaruudessa. Ja valkoisen, ja mustan aukon välillä pikkuruinen madonreikä. Ja mahdollisesti, tuota madonreikää pitkin, mustasta aukosta olisi sittenkin mahdollista paeta valkoiseen aukkoon?

Miten hurmaava ajatus. Eihän mikään kuitenkaan ole pysyvää, vaan jatkuvaa muutosta. Kiertokulkua, kierrätystä. Elämistä ja kuolemista.

Tuo astrofysiikan, teoreettinen, valkoinen aukko, olisi tietty mustan vastakohta. Niin kuin syntyminen ja kuoleminen. Sisään ja ulos.

Valkoinen aukko ei nieleskelisi, vaan sylkisi kitusistaan. Ulostaisi reiästään. Valoa, ja ainetta maailmankaikkeuksista. Mustan aukon nielemiä, ja sieltä madonreikään päätyneitä. Kunhan olisi tehnyt niihin omia, fyysisiä taikojaan. Luonnut vanhasta jotain uutta, ja ihmeellistä.

”Siinä on järkeä”, ajattelin. Muutoinhan, kaikki vain loppuisi? Mustat aukotkin? Musta ottaisi, valkoinen antaisi. Eli valkoinen olisi kuin musta, mutta aika kulkisi taaksepäin? Jos nyt, ei ruveta, sen ajan kanssa saivartelemaan, että onko sitä ylipäätään vai ei? Sitä aikaa?

”Niin sen täytyy olla”, ajattelin, haudankaivajan, yksinkertaisilla aivoillani. Työaikani ulkopuolella tietty. Sillä vapaa-ajalla.

Minulle nimittäin, oli yllättäen langennut työ, jossa vaadittiin järkeä. Voitko kuvitella? Järkeä? Järjellä tehtävää, järjenvastaista työtä. Miten järjetöntä.

Mutta palatkaamme niihin jalkoihin, ja avaruudesta, tälle telluksellemme. Joka kuuseen kurkottaa se katajaan kapsahtaa. Niinhän ne ennen vanhaan sanoja laskivat ja parsivat. Päästelivät suustaan sananlaskuja ja sananparsia, kun ei heillä muuta puhumista. Mutta kaikki, hekin, sinne mustan mullan alle päätyivät, eivät katajan oksille.

Ei pidä ihmisen yli kykyjensä yrittää. Huonosti siinä käypi. Nöyrä olla pitää. Pysyä lestissään, niin kuin suutarit. Lapionsa varressa, katse mullassa, niin kuin me haudankaivajat.

Yhden asian olen elämästä oivaltanut. Sen, että hyvin pienilläkin asioilla, ja yksityiskohdilla on usein suuri merkitys. Ja sen, että päättömältäkin näyttävällä elämällä, järjettömillä valinnoilla ja toistuvilla epäonnistumisilla on mahdollista elää kokonainen elämä.

Oman napansa ympärillä pyörien, voi päätyä mitä kummallisimpiin paikkoihin.

Napapiirit pyörivät niin pohjoisessa kuin etelässä. Siinä piirissä pyöriessä on väistämättä sekä edessä että takana kaamosta ja yötöntä yötä. Loputtomiin.

Napa se on orvoillakin. Maailman napa. Kaikella on aikansa, ja paikkansa.

Tuntematon trilogia

Autofiktiivinen romaani / psykologinen kaunokirjallisuus / romaanisarja

Haudankaivaja

Haudankaivaja jatkaa siitä, mihin Adora jäi - minuuden reunalta.

Ihmisen täydellinen romahdus, edes Adoran identiteetti ei kykene käsittelemään viimeistä traumatisoivaa tilannetta, johon Adora törmää työssään hoitajana.

Adora, Ada ja minuudet – valon ja varjon kulkijat – matkaavat maailmalla ja mielensä maisemissa.

Identiteetin romahduksen myötä ihminen on kadottanut oman nimensä, peilikuvansa, muistinsa ja kiinnekohtansa todellisuuteen. Haudankaivaja, näkymätön minuus, toimii sisäisenä äänenä – sarkastisena, absurdina ja pelastavana. Hän lapioi esiin sen, mikä on haudattu, ja käy jokaisen kerroksen läpi.

Tarina vie lukijan syvemmälle kuin mikään tietokirja – siihen sisäiseen maailmaan, jossa eri-ikäiset minuudet elävät rinnakkain, puhuvat, tuntevat ja kantavat yhtä osaa tarinasta. Sekä vaikeudesta tulla tietoiseksi traumasta, jota kantaa. Tietoisuus on ensimmäinen askel.

Haudankaivaja on poeettinen, kehollinen ja emotionaalisesti ladattu autofiktiivinen romaani, joka kuljettaa lukijan syvälle trauma- ja identiteettityöskentelyn psykologisiin ja eksistentiaalsiin ulottuvuuksiin. Se ei tarjoa ratkaisuja vaan kokemuksia – ei juonta, vaan syvyyttä.

Tuntematon-trilogian osat:

Tuntematon Ada

Tuntematon Adora

Tuntematon Haudankaivaja

